

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637909024/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

i en klædelig Hverdagsdragt og sad i et Vindue i sommerslige Omgivelser; en Havn var antydet i Baggrunden, men hun saae ud imod Beskueren.

Der var i dette Portræt Noget, som strax slog Stephan og vakte en sympathetisk Interesse. Det er ikke sjældent, at Portrætmalerne male Ansigt og Klæder hver for sig og lade Ansigtet være i stort Selskab, Klæderne i stille Hverdagsensomhed eller omvendt. Her var der noget Lignende. Dragten var beskeden og dagligdags, men Ansigtet festligt og straalende.

Spørgsmaalet var kun, om dette skyldtes Maleren eller Modellen. Stephan fik strax et levende Indtryk af, at det var det Sidste, der var Tilfældet, og Billedet vakte hos ham en i høj Grad sympathetisk Interesse.

Han kunde imidlertid ikke strax komme til at betragte det i Ro; det var omgivet af en lille Gruppe Bekjendte, som ivrig drøftede det Spørgsmaal, hvorfor »Paula« havde taget den Kjole paa, og hvad det skulde til, at hun havde sat en Blomst i Haaret.

Endelig blev der tomt, og han satte sig til ret at betragte Portrættet. I det havde han fundet Noget af den Stemning, han søgte. Og jo længere han saae derpaa, desmere fandt han, at det var et ganske ejendommeligt Ansigt. Hvad der egentlig var det mest Tiltalende deri, vidste han ikke. Men det er sikkert, at det forjog den underlige tomme Uro, som plagede ham saa ofte, og som han den Dag ogsaa trængte saa meget til at blive befriet for.

Naa, han kunde ikke blive siddende der hele Dagen og rejste sig saa for at gaa. Men da han var gaaet et Par Værelser bort, maatte han atter vende om for endnu engang at faa et Glimt af det. Og da han saa traadte ind, hvor det hang, og det i samme Øjeblik saae paa ham, var det, som det kjendte ham og hilste.

Fortabt i Billedet saae Stephan ikke en Bekjendt, som dog flere Gange havde været i Nærheden af ham, men som fra sin Side ikke syntes forlegen for at give sig til Kjende; han spejdede lidt saa ind i et Værelse, saa i et andet.

Nu traf det sig imidlertid saaledes, at ved en Vending,

Stephan gjorde, just idet den Anden ilsomt skulde passere forbi, stødte de lige paa hinanden, og de vare saa gode Venner, at der maatte standses.

»Goddag, Stephan.«

»Goddag, Sandberg. Se, Du er ogsaa heroppe.«

De udvekslede nogle almindelige Bemærkninger om Udstillingen og dens Publikum, under hvilke Stephan drejede sig helt bort fra Portrættet.

Nu kom den Anden til at staa ligeoverfor det. Samtalen gik lidt trægt fra begge Sider.

»Det er et smukt Billede,« sagde Sandberg.

Stephan vendte sig om og sagde det Samme.

»Lad os ikke staa for længe og se paa det,« sagde Sandberg; »for jeg kjender Maleren, og jeg veed, at han lurser som en skikkelig Edderkop her i Nærheden efter Folk, som han kan fare ud over for at høre deres Mening.«

De gik et lille Stykke bort, men paa den Maade, som Folk gaa, der i al Venskabelighed dog i Øjeblikket helst ville lade være at følges ad, hvorfor begge Parter spekulere paa, hvad Vej han skal bestemme sig for, for at blive fri for den Anden.

Derfor standsede de saa atter.

Sandberg vendte sig paany imod Portrættet.

»Veed Du, hvem det er?«

»Nej.«

»Det skal jeg sige Dig, det er . . . «

»Aa nej. Jeg vil ikke vide det,« afbrød Stephan ham.

»Det ligner Dig. Naa, farvel da,« lo den Anden.

»Farvel,« sagde Stephan hurtig, og det traf sig saa heldig, at Hver bøjede af til sin Side.

Stephan var glad over at være bleven fri for at vide, at det var en virkelig eksisterende ung Dame med Familie og Bopæl. Billedet var ham nok.

Sandberg var ogsaa glad over at være fri for at fortsætte Samtalen, men af en anden Grund. Ellers og til daglig kunde han og Stephan godt bruge hinanden. De vare ikke blot beslægtede, men ogsaa Venner fra Drengesaarene og saa forskjellige Naturer, at den Ene trængte til den Anden. Vilde Stephan Holm tage helt romantisk paa Livet, saa laa det i